

*„Ezt az életet, ami a szeretet, az életet, ami az Ő fénye
mibennünk,
az Ő arcáról sugárzó ragyogás, ezt az életet Ő nem hagyja
halálban, Ő közel marad hozzánk.
És akkor, amikor átlépünk ennek a világnak a határán, amikor
lehullanak a mi életünk csillagai,
amikor megrendülnek a mi életünk erői, akkor közelebb
vagyunk már,
akkor egészen közvetlen közel ott állunk az Élet színében, akkor
ott vagyunk abban a Tűzben,
abban az emésztő, szüntelen lángoló Tűzben, aki a Szeretet, aki a
végtelen, az Örök Isten.
És mindörökké látni fogjuk Őt, látni fogjuk az Élet hatalmát,
látni fogjuk a Szeretet diadalát, látni fogjuk, mert bennünk
ragyog. Egészen át fog itatni bennünket.”*

Évközi 33. vasárnap

Dán 12,1-3
Zsid 10,11-14. 18
Mk 13,24-32

Közel van, már az ajtóban.

Igen, a szívünk ajtajánál áll, és szüntelenül zörget, és belép a szívünkbe, átjárja tetteinket.

Ott van minden mozdulatunkban, mindenben, ami szeretet.

Az életünkben ott van az Élet, az az Élet, aki az Isten, az Örök Élet.

Az életünkben ott van a Szeretet, mert a közelünkben van,

mert ott van már az ajtó előtt, mert már belépett a küszöbön,

mert a szívünkben van, mert velünk van minden nap és mindenütt.

Isten közelsége, a Szeretet, a végtelen, az örök, a romolhatatlan, a szent, a dicsőséges Szeretet,

Ő ragyogja bele önmagát, önmaga fényét a mi emberségünkbe, és ez az Élet a mi életünkben.

S ha életünk, ez a földi már fogyatkozóban van, ha megrendülnek erői, ha odahulltunk a porba,

Isten akkor is ott van a közelünkben, velünk van, mert Ő hűséges.

Ő önmagára esküdött meg, önmagára, a Szeretetre, hogy nem hagy el bennünket.

És aki belépett az életünkbe, aki felragyogott annyi és annyi mozdulatunkban, aki megcsillant a szavainkban, aki Szeretet testté lett a mi minden szeretetünkben,

Ő ott van a közelünkben, és nem hagy bennünket a porba hullva,

hanem az Élet önmagába emel föl minket, hogy közel legyünk Hozzá,

ott legyünk az Ő színében, az Életben, az Örök Életben mindörökre.

Ez a mi hitünk, és ebből a hitből sarjad a mi reményünk,

az a remény, amely örömet ad nekünk, minden nap vigasztalást.

A hitünk az, hogy Isten a közelünkben van.

A hitünk az, hogy Isten törődik velünk, úgy tekint reánk, mint övéire.

Nem idegenek vagyunk Tőle, nem szolgák,

hanem az Ő háza-népe vagyunk, az Ő családja, Isten kedves gyermekei.

És barátai vagyunk Istennek, a testvérei egy végtelen nagy Testvérnek, kicsiny testvérei, de testvérek,

és ezért Ő fogja a kezünket, és Ő ad nekünk életet, minden életet.

Mindazt az életet Ő adja nekünk, ami élet az életünkben, ami szeretet.

Minden jóság, minden szeretet, minden mosoly,

minden simogató mozdulat az Isten közelsége, az Élet bennünk, az Ő fénye.

És ez a Fény megtörhetetlen, ez az Élet romolhatatlan, örökkévaló, valóban szent és dicsőséges,

ez a szentség ez a dicsőség már bennünk van, fel-felragyog annyi pillanatban, annyi jó tettben.

Isten átítat bennünket. Ez a mi hitünk.

És ebből a hitből fakad a remény, hogy Ő nem hagy elveszni bennünket.
*Ezt az életet, ami a szeretet, az életet, ami az Ő fénye mibennünk,
az Ő arcáról sugárzó ragyogás, ezt az életet Ő nem hagyja halálban, Ő közel marad
hozzánk.*

*És akkor, amikor átlépünk ennek a világnak a határán, amikor lehullanak a mi
életünk csillagai,
amikor megrendülnek a mi életünk erői, akkor közelebb vagyunk már,
akkor egészen közvetlen közel ott állunk az Élet színében, akkor ott vagyunk abban a
Tűzben,
abban az emésztő, szüntelen lángoló Tűzben, aki a Szeretet, aki a végtelen, az Örök
Isten.*

*És mindörökké látni fogjuk Őt, látni fogjuk az Élet hatalmát,
látni fogjuk a Szeretet diadalát, látni fogjuk, mert bennünk ragyog. Egészen át fog
itatni bennünket.*

És mibennünk minden Ő lesz akkor, minden mindörökre. Ez a mi reményünk.

És ez a remény örömet ad nekünk, örömet minden nap.

Örömet és vigasztalást, hogy a szorongattatás,
ennek az életnek annyi szüksége, annyi, ami kevés benne, annyi sírás, ne keserítsenek
el.

Mert ebből a földből, ennek a földnek a porából
mi föltekintünk annak arcára, aki szüntelenül néz minket,
akinek arcáról szüntelenül ragyog reánk a Fény, az Élet,
a Szeretet tündöklése ragyog reánk, és életet sugároz belénk, örök életet,
halhatatlan, szent és dicsőséges Életet.

Fölnézünk az Ő arcára és örvendezünk, ahogy mindörökre örvendezni fogunk az Ő
arca előtt,

amikor tudni fogjuk: közel van hozzánk, az ajtó előtt már.

És nem állt meg az ajtónál, hanem belépett a mi emberségünkbe,
megajándékoz bennünket önmagával, a Szeretet örökkévalóságával,
átítat egészen, egészen átjár minket.

Ez a remény ma is örömet ad nekünk már, amikor még homályban járunk itt a földön.

De tudjuk, már ezt a homályt is átszakítja a Nap ragyogása, a szeretet mozdulatai.

És el fogja oszlatni egészen az Ő olyan közelsége,

amely közelségben úgy fogjuk ismerni Őt, ahogyan Ő ismer bennünket,

színről színre ott állunk a Szeretet fényében, és ez a Fény lesz, ez minden, a mi egész
valónk.

Istenben állunk majd és Őbenne élünk, a Szeretet örökkévalóságában.

Ámen.

2021. november 14.

Takács Gyula plébános atya